

[Dahlggaard.]

af dem, der hvert Aar faar Adgang til Veterinærskolen, udvides, og at Afvisningerne ikke mere sker efter saa summariske Regler som dem, der nu anvendes. Samtidig vil jeg gerne henvise til, at medens mange unge her i Landet, der melder sig og ønsker Adgang til Veterinærstudiet og har Lyst og Evne dertil, afvises, gives der hvert Aar Adgang for ca. 20 Nordmænd, hvis Uddannelse paa den danske Veterinærskole koster den danske Stat meget betydelige Beløb. Selvfølgelig værdsætter jeg i høj Grad, at unge fra et af de nordiske Lande har Lejlighed til at uddanne sig ogsaa indenfor de andre nordiske Landes Grænser, men jeg maa mene, at den naturlige Forudsætning maa være, at det ikke hindrer en normal Tilgang af Hjemlandets egne Borgere til den Uddannelse, der er Tale om. Det er mig ikke bekendt, hvor vidt man i Norge er med Hensyn til Organisering af en egen Veterinærskole, men jeg vil bede den højtærede Minister gøre Rede ogsaa herfor.

Ligesom det ærede Medlem Hr. Olufson har jeg i Finansudvalget været med til at begære Samraad med Hensyn til den meget omtalte Lenssag. Naar jeg ønskede et Samraad med den højtærede Landbrugsminister paa det Tidspunkt, her er Tale om, skyldtes det, at der i Pressen den 6. December er fremkommet en Udtalelse af Over-Skyldraadets Formand, Professor Bentzon, om, at Statsministeren under et Møde, som Formanden overværede, overfor Kammeradvokatens Repræsentant, Højesteretssagfører Kemp, havde tilkendegivet denne, at han burde indtage et andet Standpunkt overfor Lensbesiddernes Krav end det, Staten hidtil havde indtaget.

Denne Udtalelse af Over-Skyldraadets Formand, Professor Bentzon, var selvfølgelig egnet til at vække overordentlig Opmærksomhed, og denne Udtalelse blev i den følgende Tid ikke dementeret af Statsministeren, ja, man ser endogsaa, at denne Udtalelse har ført med sig, at Majoratsudvalgets Formand, Stamhusbesidder Sehested, saa sent som den 5. Januar i Aar har udtalt sig til „Berlingske Tidende“ og i Virkeligheden dør bygger paa det som noget, der er sandsynligt, at det skulde være rigtigt, hvad Hr. Professor Bentzon har udtalt angaaende Statsministerens Forhold, idet Hr. Sehested udtaler:

„Hvis Regeringen, som det synes efter Hr. Lundbergs Fremstilling, ønsker, at Kammeradvokaten skal „ændre Signaler“, da fremkommer denne bedre Erkendelse noget sent og først efter, at Skandalen

gennem det nye Sagsanlæg kommer til at udspilles for aabent Tæppe. Hvis der foreligger saadanne nye Instruktioner, maa det vel være efter Henstilling fra Justitsministeren, der vanskeligt kan undgaa at vedstaa Justitsministeriets Udtalelser som Part i en tidligere Sag.“

Nu maa jeg erkende, at i det Samraad, Finansudvalget i den Anledning havde med den højtærede Minister, godkendte den højtærede Minister ikke Udtalelsens Rigtighed; paa den anden Side var den højtærede Ministers Udtalelse ganske overordentlig uklar, og jeg finder derfor, det er rigtigt, at der her i Tinget gives Ministeren Lejlighed til overfor Offentligheden at udtale sig om Sagen. Jeg gaar i og for sig ogsaa ud fra, at det maa være behageligt for Ministeren selv; thi saafremt de fremkomne Presseudtalelser var rigtige, kan det ikke nægtes, at det af Landets Statsminister vilde være en saadan Svigten af Statens Interesser, en saadan Desavouering af den Forstaaelse af Lenslovens Bestemmelser, som Rigsdagen har staaet bagved siden Lovens Givelse, at det nødvendigvis maatte drage Følger efter sig.

Ingen Rigsdagsmand, der har været med til at vedtage denne Lov i 1919, har gjort gældende, at der ved Lovens Vedtagelse har været tænkt paa en anden Fremgangsmaade end den, der har været fulgt siden 1919. Højesteret har siden 1919 afvist Paastanden om, at Loven skulde være grundlovsstridig, Højesteret har senere sagt, at Loven tilsliger fuld Erstatning for den afgivne Jord indenfor de i Lenslovens § 3, 4de Stykke, satte Rammer, og Over-Skyldraadets har dereftersom det Organ, Lensloven har sat til at fastsætte Erstatningen, nu gennem sin Kendelse afgjort Jordens Værdi indenfor den Ramme, som Lenslovens § 3, 4de Stykke, har sat.

Ikke desto mindre mener Lensbesidderne — jeg tør vel sige: i deres Hovmod —, at de endnu en Gang kan løbe Storm mod denne Lovgivning. Det vilde være ikke mindre end en Skandale, om det med Rette skulde kunne siges, at Landets Statsminister, der burde være Samfundsinteressernes Vogter, stod paa Lensbesiddernes Side. Det er efter min Mening beklageligt, at den højtærede Statsminister i sin Færd i denne Sag i nogen Maade har givet Anledning til, at den Opfattelse har bredt sig. Jeg vil haabe, at Ministeren i Dag helt ud kan bestride denne Opfattelses Rigtighed.

Willesen: Til det ærede Medlem Hr. Dahlggaard, der erklærede, at hverken han